

EL DISCERNIMENT ESPIRITUAL EN SANT FRANCESC D'ASSÍS. LES ADMONICIONS (MARÇ 2015)

EL DISCERNIMENT DE JESÚS

Jesús és l'home ple de l'Esperit que l'impulsa des de dins: a anar al desert, a escollir una vida marginal, a situar-se al costat dels desvalguts i menyspreats. Al llarg de la vida pública va haver d'anar discernint l'estil de vida i la manera d'encarnar el seu messianisme: fuig del poder quan després de la multiplicació dels pans el volen fer rei, renuncia a la lluita violenta per alliberar a Joan Baptista a la presó, no baixa de la Creu quan l'incampen... A les Temptacions queden condensades les opcions i l'estil messiànic del Regne de Déu: No als miracles fàcils, no a l'èxit espectacular, no al poder (Mt 4, 1-11)

EL DISCERNIMENT EN SANT FRANCESC D'ASSÍS

Francesc, emmirallat i fascinat per Jesús de Natzaret, va captar que la salvació dels homes i la seva veritable llibertat passava per la humilitat, la pobresa i la minoritat de Jesús. Per això va cercar sempre allò que és **veritat (oposat a fals), veritable evangèlicament**, en el sentit d'autèntic, genuí. A través de les seves *Admonicions* va voler situar els seus frares en la veritat.

Sant Francesc va descobrir **la seva pròpia veritat: la pobresa**. No es tracta d'un concepte, sinó d'una experiència que deixa una sensació de benestar, pau i joia. Una experiència que ens fa lliures. Sant Francesc repeteix molt la paraula **"veritable"** en els seus escrits, parla sobre el fet que cal distingir l'autenticitat de la falsedat, ell s'inspira en Sant Joan: «Jo sóc la veritat, el camí i la vida» (Jn 14, 6) quan camineu amb mi experimentareu la veritat. «Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui adoren han d'adorar-lo en Esperit i en veritat» (Jn 4, 23).

Les *Admonicions* són avisos espirituals, exhortacions sobre el discerniment interior i fraterne que provenen de les paraules donades per Sant

Francesc en els Capítols, a la manera que els Pares del Desert edificaven els seus deixebles. A les *Admonicions* hi ha el nucli del seu discerniment espiritual, en aquest sentit la *humilitat* és un dels criteris de discerniment per saber si hom té l'esperit del Senyor o no, un altre dels criteris ho és la *pobresa* en el sentit de *desapropiació*.

ADMONICIÓ 12. CONEIXEMENT DE L'ESPERIT DEL SENYOR

«Es pot conèixer si el servent de Déu té l'esperit del senyor així: si és que, en obrar el Senyor algun bé per mitjà d'ell, tanmateix no se'n enorgulleix la seva carn, que sempre és contrària a tot bé, ans als seus ulls es té encara per més menyspreable i es considera inferior a tots els altres homes.»

Francesc sap per pròpia experiència que tot allò de bo que fem ho fa Déu en nosaltres. L'humil és el qui es creu això de debò. Si hom s'enorgulleix per alguna cosa bona que ha fet, és que no té l'Esperit del Senyor. El qui el té se sap pobre i se sent inferior als altres homes. Sentir-se superior i autosuficient és símptoma d'engany.

ADMONICIÓ 14. LA POBRESA DE L'ESPERIT

«Benaurets els pobres d'esperit, perquè d'ells és el regne dels cels (Mt 5, 3). N'hi ha molts que persistint en oracions i oficis, practiquen qui-sap-les abstinències i afliccions en llurs cossos; però per una sola paraula que els sembla d'ésser injuriosa a llurs persones o per qualsevol cosa que se'ls prengui, escandalitzats, de seguida es contorben. Aquests no són pobres d'esperit,

ja que el qui és veritablement pobre d'esperit, s'odia a si mateix i estima els qui li peguen a la galta».

La ira denota la impuresa del nostre cor, estar apropiat, enganxat a allò pel qual ens empipem. Per això, encara que la meua vida tingui aparença de religiositat i sobrietat, si ens alterem perquè ens han pres alguna cosa, vol dir que estem apropiats d'allò, que no som pobres d'esperit. De la mateixa manera, el qui salta fàcilment per una paraula que li sembla injuriosa, està apropiat de la seva imatge, no és pobre. El qui és pobre de debò estima els enemics.

ADMONICIÓ 9. LA CARITAT

«Diu el Senyor en l'Evangeli: *Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us avorreixen i pregueu pels qui us persegueixen i calunien (Mt 5, 44)*. De fet, estima veritablement al seu enemic qui no es dol de la injustícia que li fa, ans s'abruza del pecat de la seva ànima a causa de l'amor de Déu. Que li mostri estimació per les obres.»

Estimar els enemics (Lc 6, 27-38) és un altre dels criteris de discerniment. Sabem que estimem l'enemic si no ens queixem interiorment de la injustícia que ens fa, si no murmurem contra ell fent-nos la víctima i som capaços de reconèixer la part de responsabilitat que hi ha en nosaltres. Estimar és fer el bé a l'altre, amb obres concretes, ni que siguin petites.

Preguntes

- Ser veritable no és gens fàcil, és fàcil enganyar-nos. Costa molt conèixer-nos. Esteu d'acord amb aquesta afirmació?
- Sant Francesc ens situa en la qüestió de la unitat entre el que pensem i com actuem. L'actitud interior determina l'autèntic valor de les nostres accions. Ens ho preguntem normalment?
- Estimar els enemics... Alterar-se si patim una injustícia és humà, però, sabem aplicar el discerniment? Qui preval, el jo ofès o la veritat? Sabem posar-nos en segon terme i ens deixem guiar per l'Esperit?